

[Jens Peter Jensen (Sorø amt).]

inde på dette tema i sin besvarelse, og jeg synes, at ministeren nok var lidt for optimistisk over for vor industris muligheder for at fastholde, endelige udvide markedsandelen. Der er efter min bedømmelse en vigende tendens, og dette mener jeg er blevet bestyrket gennem bemærkninger i den økonomiske oversigt fra december.

Samspelet mellem erhvervslivet og det offentlige fører til en vis styring af økonomien. Det var den højtærede handelsminister også inde på i sin omtale af forskellige støtteordninger. Ud fra en liberal opfattelse kan det dog ikke være uden en vis betænkelighed med en sådan styring. Der ydes i væsentlige situationer visse brancher en særlig støtte, men det er svært at fjerne denne igen, når forholdene for branchen har vendt sig til det bedre. Der er en risiko for, at de midlertidige støtteforanstaltninger antager en mere permanent karakter; det er jo svært at tage et gode fra folk, når man én gang har givet dem det. Hvis støtten strækker sig ud over den anstrengte situation, så opstår der en forvriddning mellem de forskellige industrigræne. Den støttede er da gunstigere stillet end den virksomhed, der må bidrage til støtten. Den støttede kan da gå ind i kapløbet om at skaffe sig arbejdskraft, som den suger fra de andre virksomheder, der kan være lige så samfundsnyttige og lige så værdifulde i eksporten. Her har vi en upåagtet årsag til den lønglidning, man i den aktuelle situation er så optaget af, og det er et forhold, som jeg vil bede folketingsmedlemmerne være meget opmærksomme på.

Venstre mener ikke, det er nogen god idé at etablere en statslig investeringsbank, sådan som den socialdemokratiske ordfører var inde på. Tager man et sådant skridt, vil vi få en dirigering af kapitalformidlingen og investeringerne, hvor politiske hensyn ofte vil komme til at veje stærkere til end rentabilitetshensyn. Det samme synspunkt vil jeg tillade mig at anlægge over for forestillinger om store fondsdannelser, der tænkes som investorer i erhvervslivet. Vore pengeinstitutter har i de senere år med lovgivningsmagtens bistand foretaget strukturændringer, fusioner, samarbejde, der gør dem bedre egnede til at varetage kapital- og kreditformidlingen inden for et erhvervsliv, der tenderer mod større enheder og et større

kapitalbehov. Jeg tror, pengeinstitutterne efter denne strukturproces og med den erfaring og tradition, de har, er vel skikkede til at løse denne opgave nu og i fremtiden.

Jeg har lyst til at tilføje en aktuel bemærkning her og sige, at selv om de fleste banker har haft et godt og tilfredsstillende år, så bør det ikke friste til i den givne situation at sætte udbytteerne op. Man bør i stedet konsolidere sig.

Når jeg peger på, at det politiske hensyn kan komme til at gå forud for rentabilitetshensynet, så skyldes det, at aktuelle begivenheder kan give mange erhvervsdrivende rundt om i landet anledning til at stille det spørgsmål: hvor stor skal en virksomhed være, for at den kan benytte sig af Nationalbankens selvbetjeningsystem med henblik på lønbetalinger og andre forpligtelser?

Den nyligt gennemførte diskontonedsættelse er blevet modtaget med tilfredshed af erhvervslivet, men jeg understreger, at det er en rentessenkning, der er kommet til os udefra. Den giver ikke en forbedring af dansk erhvervslivs konkurrenceevne. Den forhindrer blot den forværring, der ville være indtrådt, hvis renteniveauet her i landet ikke tilpassede sig de rentefald, der har gjort sig gældende hos vore udenlandske konkurrenter. Den skete rentenedsættelse kan heller ikke tages som udtryk for en lettelse i det pres, der hviler over den indre økonomi i Danmark, et pres, som vedvarende er meget betydeligt.

Adskillige af erhvervslivets problemer kan i dag henføres til den stramme penge- og kreditpolitik, der længe har været ført. Jeg vil ikke bestride, at en stram pengepolitik kan anvendes som middel i en økonomisk saneringsproces, men en forudsætning er, at stramningen har en midlertidig karakter. Blicher stramningen af mere permanent varighed, melder sig de uheldige sider ved den. Jeg skal blot pege på, at så kan der indtræde social slagside, for under en langvarig stram pengepolitik sker der det, at de, der i forvejen er meget givet, får mere, og de, der har lidet, får mindre, og de får større byrder.

Der kan også udvikle sig noget i retning af en ungdomsfjendsk tendens. Det unge initiativ har ideerne, har vovemodet, men er ofte kapitalfattigt. Og det er dog dette unge initiativs mulighed for at blomstre, de